

عنوان مقاله:

برنامه ریزی فرایندی رویکردی جدید در برنامه ریزی های کلانشهرها مطالعه موردی: نقش آموزش عالی در کلانشهر تهران

محل انتشار:

پنجمین کنگره بین المللی جغرافیدانان جهان اسلام (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

سیما بوذری - عضو هیئت علمی موسسه پژوهش و برنامه ریزی آموزش عالی

خلاصه مقاله:

امروزه تحولات بسیار سریع اجتماعی، برنامه ریزان را متوجه این اصل مهم نموده است که، امکان شناخت کامل و پیش بینی کل تحولات یک جامعه امکان پذیر نمی باشد. لذا، برنامه ریزی های خشک و ثابت خطی پاسخگوی پویایی و تحولات جوامع نیست و ضرورت توجه به برنامه ریزی های فرایندی به منظور شناخت دقیق پارامترهای موثر در تحولات، مشارکت ذی نفعان و ارزیابی مرحله به مرحله اقدامات از خواسته های به حق جوامع پیچیده امروزی است. از اینرو هدف از این مقاله، ضمن بررسی ویژگی های برنامه ریزی های فرایندی، توجه ویژه به سابقه برنامه ریزی شهری در ایران و تحلیل نقش آموزش عالی و گسترش فضایی آن به عنوان یکی از پارامترهای موثر در تحولات کلان شهر تهران است. بدین منظور با استناد به روش های تحلیل فضایی، اسنادی و ژرفانگر و با استفاده از ابزار سیستم اطلاعات جغرافیایی و آمارهای توصیفی، کلان شهر تهران مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. نتایج بدست آمده روشن نمود که با وجود سابقه نسبتاً طولانی برنامه ریزی (بیش از نیم قرن) در ایران به دلیل نگاه خطی به برنامه ریزی و عدم توجه به بازخورد برنامه های اجرا شده در دهه های گذشته و عدم مشارکت ذینفعان در تحولات کلان شهر تهران از جمله نظام آموزش عالی کشور، نه تنها چالش های پیش رودر کلان شهر تهران حل نگردیده بلکه بر پیچیدگی های آن نیز افزوده شده است. لذا، با توجه به ساختار برنامه ریزی و به منظور حل مسایل فوق نیاز به برنامه ریزی فرایندی بیش از پیش احساس می گردد.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی فرایندی، کلان شهر، شبکه شهری، آموزش عالی، تحلیل فضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/196396>

